Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23. Den 1ste September 1885. 34te Aargang.

En Epistel.

Til de Sidste-Dages Hellige i Klippebjærgene og i den ganske Verden:

Eftersom denne Dag er Aarsdagen for Pionerernes Ankomst til Salt Lake Dalen under Præsident Brigham Youngs Ledelse, anse vi det som en passende Tid til at tilskrive Eder i Korthed.

Vi kom hertil som Landflygtige for otte og tredive Aar siden, bortdrevne fra vore Hjem og Ejendomme, vort Tempel og Nauvoo Stad. Vi kom her for at finde et Fristed i denne den Gang amerikanske Ørken og for her — fjærnt fra den saakaldte Civilisations Grændser — at opbygge nye Hjem og blandt Ørkenens røde Mænd søge den Beskyttelse, som paa Grund af vor Religion nægtedes os i de forenede Stater. Paa den Tid blev der ikke fremført Andet imod os som Aarsag til vor Uddrivelse end blot vor Religion. Siden den Tid ere vi blevne forunderligt velsignede af den Almægtige i Udvidelsen af vore Settlementer, i Opførelsen af vore Byer og Stæder, i at bygge vore Templer og indstifte Undervisnings Anstalter af enhver Slags, i vort Agerbrug, Fabriksdrift og Handels-Forretninger, samt i Udviklingen af Landets Hjælpekilder i Almindelighed. Formedelst den Almægtiges Velsignelse og ved hans Ledelse og Beskyttelse have vi formaaet at faa Ørkenen og de tørre Steder til at glæde sig og den øde Mark til at blomstre som en Rose. Formedelst vor Industri, Udholdenhed og Sparsommelighed ere vi blevne storligen velsignede i alle vore Settlementer. Det, som vore Fjender oprindelig bestemte for vor Ødelæggelse, er ved den Almægtiges Styrelse bleven til vor Fred og Glæde og til at grundfæste os som et lykkeligt Folk overalt i disse Dale — et Folk, fra hvis Familiealtere opsendes daglig Tak og Pris til den Højeste for de store Velsignelser, han har tildelt os. Vi tro, at til Gud alene og den Lydighed, vi have vist imod hans Love, ere vi takskyldige for de mange og store Velsignelser, der omgive os.

Paa denne Dag, som er Aarsdagen for Pionerernes Ankomst til denne Saltsøens Dal, er det passende, at vi saaledes skulde offentligen anerkjende Guds Styrelse; og medens vi for nærværende ere under prøvende Omstændigheder, tilvejebragte ved ubetænksomme og i mange

Tilfælde onde og samvittighedsløse Mennesker, af hvilke nogle ere Embedsmænd, have vi dog aldrig følt til at svigte vor Troskab mod Regjeringen eller til at ignorere Lighedens Principer, der garanteres i den menneskelige Friheds hellige Værn — de forenede Staters Konstitution. Vort Valgsprog har altid været, er endnu og, vi haabe, altid vil blive det samme, som er udtalt i Uafhængigheds Erklæringen: „At Alle ere skabte lige og ere af deres Skaber skjænkede visse uafhændelige Rettigheder," blandt hvilke ere „Liv, Frihed og Stræben efter Lyksalighed." Det bedrøver os meget, at se Lovens Haandhævere, der burde have bedre Forstand, prøve paa at lænke Menneskets Sind og Tanker, at bringe amerikanske Borgere i Trældom og at foreskrive og haandhæve Love, der krænke enhver konstitutionel Rettighed. Historien bærer tilstrækkelig Vidnesbyrd om den Kjendsgjerning, at hidtil har Ingens Ejendom, Liv eller Frihed været sikker i Hænderne paa saadanne Dommere, som, medens de sad paa Domstolene, mente de havde en Mission at udføre, og som for at opnaa deres Hensigter toge Tilflugt til ulovligt samlede Jurier.

Utahs Historie i de sidstledne faa Maaneder beviser den samme Sandhed. Regjeringens Myndighed bliver anvendt ikke til at beskytte, men til at plage, sagsøge, forfølge og ruinere de mest ærbare og oprigtige Mænd og Kvinder i Landet. Familier ere adskilte og søndersplittede, de allerhelligste Baand brudte, Hjem lægges øde, og mange af vore ledende Mænd hensidde i Fængsler blandt Tyve, Mordere og andre Forbrydere af den groveste Slags. Vore Byer og Stæder vrimle med Spioner, Undermarshaller, Anklagere og alle saadanne mistænkelige Personer, som under tyranniske og herskesyge Regjeringer i andre Lande og i de mørke Tidsaldre have fundet Beskjæftigelse. At se de høje Principer, hvoraf Menneskets Frihed bestaar, traadte under Fod, har bedrøvet vore Hjærter meget; thi denne mægtige Nation kan ikke følge det Eksempel, andre Magter have sat — der formedelst Hofførdighed, Lovenes Misbrug og Ringeagtelse af Menneskets Rettigheder ere omstødte og gaaede til Grunde — uden at møde den samme Skjæbne.

Det var uden Tvivl med saadanne Følelser af Sorg over den Nedrighed, der kunde tillade saadanne Voldshandlinger, at det syntes nogle af vore Medborgere som passende den 4de Juli at hænge nogle Flag paa halv Stang. Friheden var nedtraadt og dybt krænket af dem, som skulde have været dens Beskyttere og Vogtere. De Retfærdige, de Oprigtige, de Dydige og de Ærbare ere blevne kastede i Fængsler, og dette fortsættes under Skin og Form af Lov. Paa hvilken mere passende Maade kunde Borgere uden at vanære Flaget vise deres Sorg over denne Tingenes Tilstand? At hejse Flaget paa halv Stang er det anerkjendte Tegn paa Sorg overalt i den kristne Verden. Formodentlig mente de, at de som frie Mænd havde Ret til saaledes at tilkjendegive deres Sorg over, at saadanne Onder, som de lide under, eksistere, og ikke paa en hyklersk Maade deltage i Jubel, medens 200,000 amerikanske Borgere virkelig nægtes de Rettigheder, hvorpaa der gjordes Fordring i Uafhængigheds-Erklæringen. Skal et frit Folk bringes i en saadan Trældoms Tilstand, at de ikke kunne udtrykke deres Følelser efter Skik og Brug? Maa de underkues, bindes og lænkes og derpaa knebles, saa at de ikke skulle blive borte? Maa de skjule deres Haandjærn med Blomster eller indsvøbe deres Lænker med Klæde, saa

at ikke deres Raslen skal lyde ubehageligt for deres Tyranners Øren, eller fri Mænd skulle med Gysen vende sig bort fra Synet? Tyranner og deres Forsvarere ville maaske prøve paa at give en saadan Handling Udseende af at være lovstridende, men vi have ikke saaledes opfattet Frihedens Principer. Der hersker en saadan Tingenes Tilstand i dette Territorium, som, naar den er rigtig kjendt, Enhver, der elsker Menneskets Rettigheder, maa dadle, og paa vore egne Vegne saa vel som paa vore Hustruers og Børns og de forenede Staters Konstitutions Vegne og for de Principers Vedkommende, der hører til Menneskers Rettigheder og Frihed, i dette Land og paa den hele Jord, indlægge vi vor højtidelige Protest imod saadanne uretfærdige Handlinger, som udøves her. Medens vi gjøre dette, ønske vi, at det maa tydeligt forstaas, at vi nære ingen Fjendtlighed mod Republikken som en Nation, men mod dem, som, medens de beklæde høje Embeder og administrere Lovene, ere skyldige i paa den skjændigste Maade at undertrykke deres Medborgere.

Millioner af Folk i denne Nation føres bag Lyset af religiøse Bigotters og politiske Bedrageres falske Fremstillinger, og naar de faa Sandheden at kjende, ville de have lige saa stor Afsky for dette skjændige Korstog imod den menneskelige Friheds Grundprinciper, som vi have.

Ved at kaste et Blik tilbage over de sidste otte og tredive Aar, hvor stor en Aarsag have vi ikke til Tak og Pris! Enhver Bagtalelse og Løgn, der kunde tænkes, er bleven sat i Omløb om os og vor Religion. Vore Fjender have bestræbt sig for at faa Verden til at tro, at vi burde udryddes, og for at fuldbyrde dette have de anraabt enhver jordisk Magt, som kunde ansøges. Men hvor forunderligt har Gud ikke styret Alt! Tid efter anden har det efter al menneskelig Skjøn set ud til, at vor Undergang var uundgaaelig, og vore Fjender have glædet sig derover. Men Gud har ikke glemt Zion eller sine Løfter. Han tillader de Ugudelige at udøve deres Handlefrihed, og deres Gjerninger ere Midler til at prøve og lutre hans Folk. Men der er Grændser, hvorover de ikke kunne stride. De kunne ikke forhindre ham i sin Gjerning eller tilintetgjøre hans Værk. Han styrer alle deres Handlinger til sin Forherligelse, og ud af et tilsyneladende Onde kan han lade komme en fuldkommen Frelse. Vor seneste Erfaring viser os, at der er ingen Sky, uden den jo har en Sølverrand. I hvad vi tidligere have erfaret, have vi ofte haft Aarsag til at sande Poetens Ord, at:

Bag hans Vredes Styrelse
Er skjult et venligt Smil.

I vore nærværende Prøvelser skulle vi faa en lignende Erfaring. Zion vil komme ud af dem stærkere og renere og i enhver Henseende bedre i Stand til at stride imod og overvinde de Besværligheder og Hindringer, vi herefter ville møde. Vor Lid er ikke til Antal, men til Israels Guds Styrke og Beskyttelse, ham, som styrer alle Jordens Millioner, og som nedsætter En og ophøjer en Anden i Følge hans egen Villies Raad.

Om vi kun kunne vedblive at efterleve hans Love og holde hans Bud, vil han beskytte os, „medens Græsset gror, og Vandet rinder," medens Sol, Maane og Stjerner eksistere, eller Jorden og Himlene bestaa, og naar der skal blive „en ny Himmel og en ny Jord, hvorpaa Retfærdighed skal bo." Om de Hellige vedblive tro i deres Pagter og mod deres Hustruer og Børn, skulle de glædes med dem igjen og eje dem, medens celestiale Verdener vedblive i deres evige Gang.

Vi have glædet os meget over den heltemodige Opførsel og den værdige Fremgangsmaade, vore Brødre og Søstre have udvist, som have maattet udholde de Fornærmelser og Ærekrænkelser, de nærværende Korsfarere have udøvet. De Helliges Opførsel under disse prøvende Omstændigheder har været særdeles passende. Hvis Nationen kan taale og ikke skammes ved saadanne Skjændigheder, som man har set i disse Dale, saa kunne ogsaa vi. Dog kunne vi ikke, efter Menneskers Bud, tilsidesætte disse store Principer, som Gud har aabenbaret for os, ej heller bryde de hellige og evige Pagter, vi have gjort for Tid og al Evighed. Det er anerkjendt som et Grundprincip, at Staterne skulle ikke foreskrive nogen Lov, der kan svække Kontraktens Gyldighed. Om dette er et korrekt Princip med Hensyn til Penge Affærer, hvor meget mere da ikke med Hensyn til Menneskenes evige Lyksalighed og Frelse!

Medens vi altid ere villige til at „give Cæsar det, som hører Cæsar til," anse vi det af større Vigtighed at „give Gud det, som hører Gud til." Vi have Raad til at leve for vor Religion og, om det gjøres nødvendigt, at dø for den; men vi have ikke Raad til at bryde vore Pagter eller forsværge vore Sjæle for vor Guds Aasyn, og vi kalde nu som før paa de Hellige til at forlade sig paa Herren, medens vi gjennemgaa disse Prøvelser, der nu paa en saa ubarmhjærtig Maade blive os paalagte af vore uforsonlige Dødsfjender, der søge at udslette af vore Hjærter den menneskelige Friheds Principer og bringe os i Trældom. Vort Haab og vor Lid er til den levende Gud, og han vil komme os til Hjælp i sin egen belejlige Tid og vil adsprede Israels Fjender. Værer derfor ikke mismodige, thi Gud vil forsvare dem, som have Ret. Efterlever Eders Religion, værer ydmyge, værer dydige, ærlige og oprigtige, bevarer Eders gode Karakter, og holder Guds Bud, og da vil han staa Eder bi i Tid og al Evighed. Endnu skal Zion gjøre sig rede og blive oplyst og Herrens Herlighed opgaa over hende. De Hellige skulle se Israels Frelse og hendes Fjender blive overvundne. De skulle forene sig i at synge hellige Lovsange til den Højestes Pris og Forherligelse, jublende: Halleluja! Halleluja! thi Herren, den almægtige Gud, regjerer, og han vil regjere, indtil han har lagt alle sine Fjender under sine Fødder. Derfor samles om Frihedens Fane, værner om Republikkens Flag, forsvarer Frihedens Principer, og opretholder de forenede Staters Konstitution og enhver Lov, der er i Overensstemmelse dermed, og Gud skal smile paa Eder; I og Eders Efterkommere skulle velsignes i Tid og gjennem alle kommende Evigheder. Vi maa nu som før bære det samme Vidnesbyrd for Eder: Ve over dem, som stride imod Zion; thi Gud vil stride imod dem.

Endskjønt vi have flyttet vort Kontor fra Tid til anden, have vi dog set os i Stand til at udføre vore Pligter med Undtagelse af offentlige Taler lige saa vel, som om vi vare hjemme. Hvor længe det skal behage Gud, vor himmelske Fader, at vi skulle vedblive i vor nuværende Stilling, er os uden Forskjel. Vi haabe altid at underkaste os hans Styrelse og modtage af hans Haand, hvad som helst det maa behage ham at lade os gjennemgaa, hvad enten det være Medgang eller Modgang, Frihed eller Fængsling, Liv eller Død.

Med en kjærlig Hilsen undertegne vi os Eders Brødre og Medarbejdere i den nye og evige Pagt,

John Taylor,
George Q. Cannon,

af det første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Den 24de Juli 1885.

Forfølgelse.

(Fortsat fra Side 327.)

I Sverig landsforvistes Dissentere fra den augsburgske Trosbekjendelse. I det protestantiske Svejts druknede man Gjendøberne; Servet blev brændt (Kalvin var Anklageren), og Mange, som gjorde Paastand paa at tænke for sig selv, bleve haardt straffede. I visse Byer i Frankrig, hvor Regjeringen var i Protestanternes Hænder, undertryktes Katholicismen. Luther paastod paa det bestemteste, at Øvrigheden havde Ret til at straffe Kjætteri ved Lov; Kalvin og Beza streve Bøger for at bevise, at Forfølgelse var lovlig. John Knox erklærede, at de, som gjorde sig skyldige i Afguderi, menende de romersk Katholske, kunde retfærdeligen ihjelslaas. Melankton og Beza forsvarede, at man brændte Servet for hans Meninger om Treenigheden.

Alle de berømteste Reformatorer forsvarede Forfølgelse og Brugen af Tvangsmidler for at opretholde deres Lærdomme og undertrykke Kjætteri. Under Dronning Elizabeth af England udstedtes en Lov, som forbød under Straf af Fængsling „enhver religiøs Handling undtagen dem, foreskrevne i Bønnebogen.

I Aaret 1562 blev Supremat-Eden paatvunget alle Katholiker, under Straf af Konfiskation, Fængsel eller Død. Den engelske Kirke forfulgte ikke alene Katholikerne, men ogsaa Presbyterianerne og alle andre Dissentere. Annabaptisterne og Arianerne bleve levende brændte. Presbyterianerne bleve brændemærkede, fængslede og satte i Gabestokken. Under Stuarterne i Skotland gjennemgik Alle, som forkastede den biskoppelige Religion, en umenneskelig Forfølgelse. Love forfattedes, der under Dødsstraf forbød Konventikler. Presbyterianerne bleve søgte som vilde Dyr, brændemærkede og pinte. Den mildeste Straf var Landsforvisning til Barbados. I Irland bleve Katholikerne pinte og hængte. Den store Majoritets Religion blev banlyst og forbudt. Ved Elizabeths Uniformitetsakt blev al Gudstjeneste undtagen den engelske Kirkes gjort ulovlig. Katholikerne bleve mulkterede og berøvede Rettigheden til at holde noget Embede, og deres kirkelige Indtægter bleve konfiskerede. Alligevel berette Historieskrivere, at en saadan Lovgivning hverken blev eller kunde være bleven sat igjennem. Den blev gjort ugyldig af en Lov, højere end den Magt, deres Fjender besad, Naturens Lov nemlig, der bestemmer, at i ethvert Samfund maa en fornrettet Majoritets Villie tilsidst blive den gjældende. Det katholske Irland har ikke været en Undtagelse fra denne Lov, og den lange Følgerække af Undertrykkelse og Straffelove, der beskæmme Englands Lovgivning, har ikke formaaet at forandre det irske Folks Tro, undertrykke deres Anskuelser, eller gjøre Ende paa deres Gudsdyrkelse.

Er det da forunderligt, at Mænd have faaet Afsky for det, som er bleven kaldet Religion, naar det har vist saadanne Frugter? Frelseren bød aldrig sine Disciple at forfølge Nogen, men netop det modsatte. Ingen sand Kristi Efterfølger vil nogensinde gjøre sig skyldig i at forfølge sine Medmennesker. Lige meget hvad falsk Lærdom Folk monne lære, han vilde ikke forfølge dem derfor, om han end havde Magt dertil; han vilde hellere beklage dem; thi den Mand eller Kvinde, som har en falsk Religion,

eller er i Vildfarelse, er til at beklage. De kunne ikke frelses ved en saadan Religion, og er det ikke Straf nok, eller burde Mennesker sætte sig i den Almægtiges Sted og forekomme ham i hans Fordømmelsesdom over dem, som ikke adlyde Evangeliet, ved her at pine dem? Det er Tilhængere af falske Religioner, der forfølge Andre. Der kan ikke bringes noget større Bevis paa, at de ikke ere Kristi Disciple, end det, at de bestræbe sig for at straffe Andre for deres Religion. Dette er nu Tilfældet med dem, der ivrede for Edmundslovens Vedtagelse og nu ivre for dens Haandhævelse blandt de Sidste Dages Hellige. Men de sige: „Det er ikke Eders Religion, vi straffe Eder for, men det, som I gjøre under Navn af Religion." Saaledes have de Retfærdiges Fjender altid talet. Jøderne sagde, at Kristus blev ikke korsfæstet for sin Religion. De, som myrdede Apostlene, vilde have nægtet, at de gjorde det paa Grund af Religion. Hvilken Forfølger har villet eller nogensinde vil tilstaa, at det var mod Religion, han stred.

Albigensernes eller Protestanternes Forfølgelse og Mord i det sydlige Frankrig danner et af Kirkehistoriens blodigste Blade. Foruden den Lære, Albigenserne holdt ved i Opposition til den romersk-katholske Lære, nægtede de, at Giftermaal var et Sakrament, skjønt de forkastede ikke selve Giftermaalet, som de ofte bleve beskyldte for. Efter utallige Domfældelser af det romerske Kirkeraad blev der i 1208 under Simon de Montfort ført et militært Korstog imod Albigenserne. Deres Stæder indtoges, og Folket blev nedsablet uden Hensyn til Alder eller Kjøn, indtil hele Sekten paa nogle faa Aar blev næsten helt udryddet.

Valdenserne, der beboede Alpedalene i Piemont i Italien, bleve i flere Aarhundreder forfulgte for deres Trosbekjendelse. I 1184 udelukte Paven dem for Kjætteri, men deres Anskuelser spredtes vidt og bredt i Frankrig, Italien og Bøhmen. I det 13de Aarhundrede prædikedes et Korstog imod dem, og Mange bleve dræbte. I Aaret 1541 udstedte Francis den 1ste Ordre paa, at de skulde udryddes, og mange bleve slagtede og nogle levende brændte, men dog overlevede Sekten alt dette. I 1650 fik Huset Savoi Piemont tilbage igjen og viste i Begyndelsen Venlighed mod Valdenserne, men blev siden af Paven og den spanske Regjering opægget til at foretage et andet Korstog imod dem. Uagtet Kongen af England, Karl den 1stes Mægling vedblev Forfølgelsen imod dem dog gjennem det næste Aarhundrede. Deres Ejendomme bleve konfiskerede og overleverede til Katholikerne. Under Louis den 14des Regjering begyndte i 1686, efter Hugenotternes Ekspulsion og Blodbad, Valdensernes Forfølgelse paany, og 3000 bleve dræbte og 10000 fængslede, og mange flygtede til fremmede Lande. De vare fremdeles udelukkede fra alle Embeder, baade civile og militære, indtil i 1848, da Sardinien tilstod dem fuldstændig Religionsfrihed og samme Rettigheder som Katholikerne. Sekten trives nu igjen og har sit Hovedsæde i Florence, har en virksom Trykkeforening, Skoler, Journaler, theologiske Anstalter osv. De tage Bibelen udelukkende for Rettesnor.

Det er en mærkelig Kjendsgjerning, at den engelske Kirkes Forfølgelser mod Dissentere er bleven dem tilbagebetalt med Renter af Presbyterianerne og Independenterne. Under Commonwealth Regjeringen blev den biskoppelige Gudsdyrkelse undertrykket ved Lov. De engelske Puritanere prøvede paa at bevæge Parlamentet til at straffe ved Død En-

hver, som forkastede Treenigheds- og Inkarnationslæren. De foreskreve en Række Kristendoms Grundsætninger, der dannede en lige saa udelukkende Prøve som de ni og tredive Artikler af den Trosbekjendelse, de havde undertrykt. Richard Baxter erklærede, at Tolerance-læren var simpelt hen Selvmord. Parlamentet i Skotland publicerede en højtidelig „Erklæring imod Tolerance af Sekterer og Religionsfrihed."

Den samme Intolerances Aand viser sig med den samme Urimelighed i Ny-Englands Pilgrim-Fædres Historie. Medens de havde flygtet fra Forfølgelse, og medens de, som det siges om dem, grundlagde en ny Stat paa Religionsfrihedens Princip, vare de selv skyldige i et religiøst Tyranni, der maa bringe endog deres ivrigste Forsvarere til at rødme. Puritanerne modsatte sig Andres Religionsfrihed, endskjønt de holdt saa fast ved deres egen Ret dertil. Roger Williams, den dydige Patriot og liberale Mand, blev i 1836 forvist fra Massachusetts, for sin Afvigelse fra den anerkjendte Stats-Religion. William erklærede at Læren om Forfølgelse for Troes Skyld var i Modstrid til Jesu Kristi Lære. Massachusetts Øvrigheder forlangte, at enhver Mand skulde være tilstede ved deres Gudsdyrkelse. Roger Williams erklærede, at Loven vilde lede til Hykleri og til Brud paa Menneskenes naturlige Rettigheder. „Ingen" sagde han, „skulde tvinges til at tilbede imod sin egen Villie". Øvrigheder, mente han, vare kun Folkets Agenter, og have ingen Magt i aandelige Sager. Rettigheden til at følge sin egen Samvittigheds Bydende tilhørte Enhver. „Den civile Øvrigheds Magt", skrev han, „strakte sig blot til Legemet og Mænds Gods og udvendige Ejendomme".

Forvist for at holde ved og erklære disse retfærdige og skjønne Principer, fandt Roger Williams et Hjem blandt Indianerne ved Narragansett Bugt, og grundlagde Kolonien „Rhode Island" paa Religionsfrihedens Principer, og kaldte sit Settlement „Providence" til Tegn paa sin Taknemmelighed til Gud.

I 1636 blev John Wheelwright, som havde vovet at prædike imod aandeligt Tyranni, af Massachusetts Ret beskyldt for at være en „Oprører". Samme Aar blev Anna Hutchinsen og Aspinwall forviste fra Massachusetts Grændser, fordi Puritanerne vilde absolut have Ensformighed. I Aaret 1657 bleve Qvækerne fængslede, hudstrøgne og under Trusel af Dødsstraf forviste. „Denne Straffe-Lovgivning," siger Bankroft, havde mange Følger. Qvækerne flokkedes, hvor man frygtede dem. I 1659 bleve fire Qvækere, blandt hvilke var en Kvinde, hængte, skjønt de forlangte at blive forhørte under Englands Love, hvor der ingen Lov fandtes, som tillod at hænge Qvækere. Annabaptisterne bleve forhørte og hudstrøgne for at prædike deres egen Troes Læresætninger. Antinomianerne, der bleve forviste fra Massachusetts for deres Tro, byggede Exeter 1639 i Ny-Hampshire, hvor de bleve fri for Forfølgelse. Connecticut straffede Kjættere og Katholiker. „Protestanterne burde," siger Chalmer, Koloniernes Historieskriver, „erindre, at enhver Trængsel, der paalægges Mennesket for dets samvittighedsfulde Meningers Skyld er Forfølgelse, og at de saaledes følge Papistens Lære ved at afvige fra Protestantismen, hvis Hovedbestanddel er Afvigelse." (Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste September.

Den 4de og 24de Juli i Salt Lake City.

I det sidste Nummer af dette Blad omtalte vi, at der den 4de Juli, Aarsdagen for den amerikanske Uafhængigheds Erklæring, saas nogle Flag paa halv Stang paa nogle af Salt Lake Citys offenlige og private Bygninger. De Helliges Fjender ansaa dette for en gunstig Lejlighed til at beskylde Mormonerne for at have oprørske Hensigter, og dette Rygte hørtes fra den ene Ende af Landet til den anden. Denne Handling blev næsten anset som en Fornyelse af Fort Sumter Tildragelsen, da Sydens Oprørere beskøde Stjernebanneret, og det første Drøn lod sig høre af det sig nærmende forfærdelige Uvejr, der oversvømmede Landet med Blod og Taarer. Til en saadan Begivenhed ønskede man at forstørre den uskyldige Handling, at hejse Flaget paa halv Stang. Den, som besindigt og uden Fordom overvejer Handlingen, det, som foranledigede den, og dens Betydning, kan umulig se nogen Begrundelse i den Beskyldning, at Folket vilde hermed haane det Flag, for hvis Eksistens deres Fædre kæmpede og blødte, og som de selv saa ofte have betragtet med Stolthed.

At hejse Flag paa halv Stang anses over hele den civiliserede Verden som et Tegn paa Sorg. I det Utahfolket lod Flaget vaje paa halv Stang, ønskede de paa en iøjnefaldende Maade at vise, at de havde mere Grund til Sorg end til Jubel; at dette skulde kunne anses som en Forhaanelse af Flaget, faldt dem aldrig ind.

De Hellige have virkelig Grund til at sørge. Deres Friheder og Rettigheder ere blevne dem berøvede, og i Lovens Navn begaas Handlinger i Utah, som ere den spanske Inkvisition værdige; i Idaho har den lovgivende Forsamling vedtaget Love, der straffe en Mand for kun at henhøre til de Sidste Dages Helliges Samfund med at fratage ham Retten til at indehave noget offenligt Embede; altsaa stiller den en indfødt amerikansk Borger paa samme Standpunkt som en Udlænding blot for hans Tros Skyld; i Arizona ere Mænd, uden at være blevne beviste skyldige i nogen som helst Lovovertrædelse, dømte til for Aar at hensmægte i et Fængsel flere Hundrede Mile fra deres Hustruer og Børn, som nu ere uden Støtte og Forsørger; i alle disse Territorier synes Lovens Haandhævere kun at være besjælede af den ene Ide, hvorledes de bedst kunne komme Mormonerne til Livs; overalt i Staterne versere de urimeligste Historier om de Hellige, og paa mange Steder maa Ældsterne lide bitter Forfølgelse; i Tennessee ere flere af vore Trosfæller blevne myrdede med koldt Blod, og i Stedet for at drage Morderne til Ansvar for denne Skjændselsdaad og derved rense Statens blodsmittede Vaaben fra denne afskyelige Skamplet, gaa disse paa fri Fod, og Staten har vedtaget en ukonstitutionel Lov, der forbyder vore Ældster at prædike det, som de tro og ere overbeviste om at være Jesu Kristi Evangelium; allerede ere to af vore Ældster under denne Lov blevne arresterede og forvente Dom; et brændende Had næres mod de Sidste Dages Hellige overalt i den ganske Verden; i Betragtning af alt

dette og især Frihedens Krænkelse i de forenede Stater, hvem kan sige, at de Hellige ikke havde stor Aarsag til at vise deres Sorg over denne Tingenes Tilstand? Man siger, at det Anstødelige laa deri, at Mormonerne valgte Aarsdagen for den amerikanske Uafhængighed til at vise deres Sorg paa, og at, i det de flagede paa halv Stang, haanede de Nationen og udviste Sorg over, at det amerikanske Folk gik heldigt ud af Frihedskampen. De Hellige have ved saa mange Lejligheder lagt for Dagen deres store Højagtelse for de hæderlige Mænd, som underskreve Frihedserklæringen; uden Forbehold tilskrive de Herren Æren for Kampens sejrrige Udfald og tro, at han vilde herved berede et Land, hvor Frihed kunde have sit Sæde, og hvor det var muligt at tjene ham i Følge Samvittighedens Bydende, og videre tro de, at de Mænd, som skreve og vedtoge de forenede Staters Konstitution, bleve inspirerede af Herren i Udførelsen af dette Arbejde. Med saadanne ophøjede Tanker om Frihedskampen og Landets Konstitution, hvilke de saa ofte have udtrykt baade i Tale og Skrift, kunde de umuligt gjøre sig skyldige i det, som deres Fjender beskylde dem for. De vilde kun udtrykke deres Sorg over, at de samme Forhold eksistere i Utah nu som for et hundrede og ni Aar siden i Kolonierne. Læser man Frihedserklæringen med Eftertanke, vil man forbauses over den slaaende Lighed, der findes mellem Englands Holdning over for Kolonierne, og de forenede Staters Fremgangsmaade mod Utah; om man sætter Forbundsregjeringen i Stedet for Kong Georg og Utah i Stedet for Kolonierne, kunde man fristes til at tro, at Dokumentet var skrevet af Folket i Utah; thi de samme Besværinger, som hine fremførte imod Englands Konge, kunne Utahfolket med Føje fremføre imod de forenede Stater. Og nu, da Utahfolket ytrede sin Sorg over, at de lide under de samme Forurettelser, som vare Aarsag til den amerikanske Revolution, beskyldes de for Højforræderi, og der udbredtes løgnagtige Rygter om, at Mormonerne havde til Hensigt den 24de Juli at gjøre Oprør og haane Flaget. Trusler om Hævn udslyngedes mod de Hellige, om de skulde flage paa halv Stang den 24de Juli, og at det ikke alene var tomme Trusler, ses deraf, at Præsident Cleveland ogsaa laante Øre til disse falske Rygter. Guvernør Murray bekjendtgjorde nemlig, at han vilde behøve en stor militær Magt til at møde de Helliges sandsynlige Opstand, og Præsident Cleveland var svag nok til heraf at lade sig føre bag Lyset og udstedte en Ordre til General Howard om at holde hele den vestlige Arme rede til at dæmpe det indbildte Mormon-Oprør. Der er næppe nogen Præsident, som har gjort sig saa latterlig, som Præsident Cleveland ved denne Lejlighed har gjort sig. Den 24de Juli er Aarsdagen for Pionerernes Ankomst til Utah. Den fejres overalt i Territoriet og er især en Festdag for de Tusinder lykkelige Børn, som udgjøre saa stor en Del af Zions Befolkning. I Salt Lake City har man i mange Aar fulgt den smukke Skik at afholde en Børnefest i det store Tabernakel, hvortil mange Tusinde Søndagsskole-Elever indbydes. En lignende Fest var ogsaa berammet til den 24de Juli i Aar, og de Helliges Børn glædede sig til den. Kunde noget synes mere ufornuftigt end dette, at en Præsident for en stor Nation beordrer en Arme til at holde sig rede til paa et Øjebliks Varsel at marshere mod en fredelig Stad, hvori Tusinder af lykkelige Søndagsskole-Børn ere forsamlede, syngende Lovsange til Himmelens Gud? Den 24de Juli kom, og hele Nationen havde Sorg; General Grant, den næsten forgudede amerikanske Helt, var nemlig

død den 23de Juli. I alle Stater og Territorier hang Flaget paa halv Stang; Utah viste paa samme Maade sin Deltagelse i Nationens Sorg. I de forskjellige Settlementer i Utah havde Folket gjort store Forberedelser til at højtideligholde den 24de, dog fandt ingen Festligheder Sted; men Flaget hejsedes atter paa halv Stang. Nogle Dage forud havde man sagt, at denne Handling vilde paaføre et Brud med Regjeringen; Dagen kom, og hvis Folket ikke havde hængt Flaget paa halv Stang, vilde det sandsynligvis blevet anset som Tegn paa Oprør. Ordsproget, „Mennesket spaar, men Gud raa'r" finder her Bekræftelse.

Efterretningen om General Grants Død var et Sorgens Budskab for det hele amerikanske Folk; thi Ingen stod saa højt som han i Folkets Anseelse, og det er højst passende, at Nationen paa en offenlig Maade udtrykker sin Sorg over hans Død, som saa trofast havde tjent sit Fædreland; men om det er passende for en Nation ved at flage paa halv Stang at vise sin Sorg over en Mands Død, hvorledes kan det da være Haan imod Flaget, naar nogle faa Individer paa samme Maade udtrykke deres Sorg over, at to hundrede Tusinde Menneskers Friheder og Rettigheder krænkes?

Emigranternes Afrejse. Den 20de August rejste 93 af vore Emigranter med Dampskibet „Cato" fra Kjøbenhavn til Hull. Selskabet var under Ledelse af Ældste N. C. Mortensen. Ældsterne L. Larsen, Mons Monsen og A. J. Andersen ledsagede ogsaa Selskabet.

Den 21de August forlode 38 af vore Emigranter Kristiania med Dampskibet „Angelo" under N. Hansens Ledelse.

Af Brev fra N. C. Mortensen erfare vi, at Emigranterne ankom til Hull den 23de August. Med Undtagelse af lidt Søsyge havde de haft en meget behagelig Rejse over Nordsøen. Kaptajnen og Mandskabet roses for deres Forekommenhed mod de Hellige. Mangel paa Plads forbyder os at indrykke Broder Mortensens Brev.

Konferencemøder ville blive afholdte i:

Kristiania	den 26de og 27de September,
Stockholm	den 3die og 4de Oktober,
Norrköping	den 10de og 11te —
Aalborg	den 24de og 25de —
Aarhus	den 31te Oktober og 1ste November,
Malmø	den 7de og 8de November,
Kjøbenhavn	den 14de og 15de —

Ankomst og Beskikkelse. Ældste Johan L. Berg fra Showlow, Arizona, ankom til Kjøbenhavn den 19de August og beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Anthon H. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Præsident F. D. Richards Rejse til Pueblo, Independence, Carthage, Nauvoo, Richmond og andre Stæder.

(Fortsat fra Side 343.)

Vi gik bort med sorgfulde Tanker. Vi vare nu passende stemte til at besøge »The Nauvoo Mansion«, der staar i historisk Forbindelse med de højtidelighedsfulde Begravelsesminder, der hos mange af de Hellige fra den Tid ville vedvare indtil deres Død; thi det var til dette Hus, at Josephs og Hyrums Legemer bleve bragte efter deres grusomme Martyrdom i Carthage, her at beskues af Tusinder sørgende Hellige. Dette var en skrækkelig Sorgens Tid, da for et Øjeblik Ødelæggelsens og Dødens tunge Sky syntes at være lige ved at briste over den gudhengivne Stad og opsluge alle dens retfærdige Beboere i sin uimodstaaelige Strøm. Paa den Tid var Huset rent og smukt; nu synes det at være overladt til Snavs og Forfald. Det har maaske ikke været malet siden de Helliges Uddrivelse. Tagbedækningen er løs og forfalden, og enten maa det snart repareres, eller dets Beboere maa forlade det. Det er omgivet af Syrener og Blomsterbuske, hvis Skjønhed og Duft er det eneste behagelige ved Stedet. Vi bankede paa Døren, men Ingen svarede os. Ved at gaa omkring til Bagdøren fandt vi en Kvinde i Færd med at koge Sæbe og bad hende om Tilladelse til at bese Bygningen nogle Øjeblikke; men vort Forlangende blev straks afslaaet. Intet Tilbud, vi kunde gjøre hende, kunde vinde hendes Tilladelse dertil, og vi bleve nødsagede til at gaa bort, skuffede i vort Haab om at faa det Indvendige at se. Hr. Reinbold kjørte os derpaa hen hos en Herre for at se en Samling af udhugne Sten, der vare tagne fra Templet. Disse beholdes til Forevisning og beskues af Hundreder, der aarligen besøge Byen. Den store Ildsvaade har blødgjort og slækket Stenene meget, men de indhuggede Sindbilleder ses ganske tydeligt.

Vi besøgte det øvre Stenhus — forhen en Landingsplads for Dampskibe — og fandt det meget forfaldent. Det bliver nu brugt til et aabent Varehus. Paa den gamle Grundvold bag ved staar et Træhus, der er flyttet dertil siden Profetens Død fra det Sted, hvor det før stod, nemlig paa Hjørnet overfor »Mansion House«. Hver Planke i den lille Bygning synes mig helliget. For en og fyrretyve Aar siden i denne Maaned (Juni), da Joseph var lige ved at afrejse til Carthage for at give sit Liv for sit hellige Kald og besegle sit Vidnesbyrd med sit Blod, stod han paa dette Tømmerværk, saa at han kunde overskue de forsamlede Tusinder, der vare komne for at høre hans Ord. Fra denne improviserede Forhøjning holdt han sin sidste offentlige Tale. Han følte, at Bægeret var fyldt for ham, og for at fuldkomme Offeret, hvortil han var kaldet, maatte han tømme selv dets dødelige Bærme. Hans Røst svækkedes ikke. Han stod ret og uforsagt. Hans Øjne bød Mørkets Magter Trods og viste Hengivenhed for den hellige Sag. Her kaldte han paa Lyn og Torden, Jordskjælv og Hvirvelvinde, Havets Bølger og Pestilentse at komme frem af deres

Skjul og vidne om Sandheden af hans Gjerning blandt Menneskene og hævne den Skjæbne, hvortil han saa hastig nærmede sig.

Vi gik igjennem et tarveligt Hus, der en Gang var »Nauvoo Masonic Temple«. Alt, hvad der hentydede til dets tidligere Brug, var borttaget. Dette maa været sket nylig, thi jeg saa „Joachim" og „Boaz" liggende paa Brændestablen tillige med andre Emblemer og Insignier, som vare nedtagne af Bygningen. Derefter bleve vi kjørte til „Nauvoo House". Af alle Stadens Bygninger tiltrak denne vor Opmærksomhed længst. Dens Opførelse blev begyndt i Følge direkte Befaling af Gud, given ved Joseph Smith i den store Aabenbaring af den 19de Januar 1841. Enhver af mine Sødskende, der er bekjendt med denne Stad i dens Glans-Periode, vil let kunne gjenkalde Begyndelsen af det gode Hus, „hvori Fremmede, som komme langt borte fra, kunne finde Hvile, medens de eftertænke Herrens Ord." Bygningen skulde bygges med to Fløje som et L. I den sydøstlige Hjørnesten af „Nauvoo House" nedlagde Joseph Smith selv Manuskriptet til Mormons Bog og en Afskrift af den Aabenbaring, hvori Husets Opførelse blev befalet. Det var i den fuldendte Del af Bygningen, hvor de to Fløje forenes, at Emma Smith bosatte sig efter sin navnkundige Ægtefælles Bortgang. Her var det, hun boede i sine sidste Aar. Efter de Helliges Uddrivelse ægtede Emma Major L. C. Bidamon, og siden hendes Død har han boet i Huset. Vi nedskreve vore Navne i et Register, der holdes i den Hensigt at opbevare Navnene og Adresserne paa de mange Besøgende. Vi sadde tilbords og spiste i det samme Hus og ved det samme Bord, hvor Emma og Profetens Børn utallige Gange havde spist.

Vor Vært indlod sig straks i Samtale med os. Han erindrede meget godt mange af Begivenhederne i de Helliges Historie i Nauvoo, og er bekjendt med det meste af det, som henhører til deres tidligere Historie og Vandringer, saa vel som deres Historie siden deres paatvungne Udvandring fra en grusom Civilisation ud i den mindre uvenlige Ørk. Medens vi spiste til Middag, samtalede vi ganske frit. Det fortaltes os, at Tom Sharp var bleven spurgt til Raads, da man publicerede en Historie om Hancock County fra dets tidligste Bosættelse til Nutiden. I denne Bog bleve de Hellige naturligvis Gjenstand for ærekrænkende Beskyldninger i fuldt Maal, og vi kunne let forestille os, hvilke Usandheder en saadan Historieskriver vilde forfatte. Men Bogen har for en stor Del forfejlet sin Hensigt. Den er saa fuld af de største Usandheder — hvilke let ses af de gamle Beboere — at Publikum i den Egn ikke har modtaget den med nogen Grad af Popularitet eller Tiltro.

Vi bleve førte til Familiegravstedet paa den Lod, hvor Profeten Josephs private Bolig staar. Her ligge begravne Emma og Moder Smith, samt Andre af dette Navn, der bærer Slægtskab med Herrens Udvalgte. Det er et yndigt Sted med fredelige Omgivelser og synes at være et passende Sted for dem at hvile, der næsten ikke kjendte Andet end Uro, Mangel og Forfølgelse her i Livet.

Vi vendte tilbage og tilbragte en Tid i „Nauvoo House". For nylig er en Del af Ejendommen nærmest Huset bleven solgt, indbefattende det sydøstlige Hjørne af Grunden. Dette foraarsagede, at denne Del af den ikke fuldførte Bygning blev revet ned, og dens hellige

Skat blev fundet. Indeni Hjørnet fandtes et Skrin, dannet af Sten, med et Laag af samme Stof, loddet sammen i Hjørnerne med smeltet Bly. Dette Gjemme blev aabnet og fandtes at indeholde uvurderlige Manuskripter, som bleve henlagte der den 2den Oktober 1842. Søster Sarah M. Kimball fik Tilladelse til at bortføre en Del af Manuskripterne i 1882, og en Del deraf er nu i Joseph F. Smiths Besiddelse, som er angivet i »Contributors« 5te Aargang Side 366. Det er ogsaa muligt, at andre Dele deraf ere komne andre Folk i Hænde. Vi bleve med største Beredvillighed viste det resterende af disse Skatte. De bestode af en Sølv Halvdollar, møntet i 1840, og Levningen af Manuskriptet til Mormons Bog. Dette sidste var i to Dele, hvoraf den første begyndte med første Nephis Bogs femtende Kapitel, femte Vers, og endte med det 30te Kapitel af anden Nephis Bog; den anden Del begyndte med det 19de eller 20de Vers af Almas Bogs andet Kapitel og endte med det 22de Vers af samme Bogs 60de Kapitel. Mønten syntes ikke at være i mindste Grad slidt ved Brug, siden den kom fra Banken, men var dog lidt mat i Farven. Aabenbaringens Manuskript bestod af 16 Sider med to Blade til Bind og holdtes sammen ved et Silkebaand. Alle disse hellige Skrifter ere skrevne paa Propatria Papir af det forrige halve Aarhundredes Fabrikat, tilsyneladende ulinieret. Papiret er gult af Ælde og af Fugtigheden fra dets Gjemmested. Det er meget skørt, mange af Bladene hensmulre som Aske, og andre ere iturevne. Der udfordres den største Forsigtighed til at haandtere dem. Skriften er utydelig og mat, saa at ikke mange Linier i Følgerække kunne læses, men dog findes der hele Sætninger, ja, undertiden endog hele Vers læselige. Alle disse Skrifter fra Mormons Bogs originale Manuskript antages at være skrevne af Oliver Cowdery efter Joseph Smiths eget Diktat. De, som gjøre Paastand paa at kunne erindre det, sige, at dette var Tilfældet, og Mænd, som vare bekjendte med Olivers Haandskrift, ere visse paa, at de i disse dyrebare Levninger gjenkjende hans Skrifts Ejendommeligheder.

Da de fremlagdes for os, beskuede vi dem med Henrykkelse og Ærefrygt. Vore Hænder rystede, da vi berørte Bladenes skrøbelige Kanter, over hvilke den højtagtede Oliver havde fulgt de guddommelige Ord, der flød fra Profetens Mund. Vi tænkte paa, hvorledes Joseph selv havde henlagt disse Sager i deres Skjul, uden Tvivl efter Aandens Tilhvisken, da Ingen uden ved guddommelig Inspiration kunde have forudsagt, hverken hans eller Skrifternes Skjæbne. Hvor hans Hjærte maa have banket, i det han henlagde disse af Fortidens udvalgte Skribenter skrevne Ord og disse den Almægtiges Ytringer i deres Hvilested. Hvor vel bevarede ikke denne livløse Sten sin hellige Skat!

Da Ejeren saa den dybe Interesse, hvormed vi betragtede disse Ting, talte han til os om dem med megen Respekt. Vi samtalede længe med ham om Skrifterne, og formedelst hans Artighed bragte vi ved vor Afrejse alt Manuskriptet og Mønten med os, og de ere nu i vor Besiddelse.

Igjen og for sidste Gang kastede vi vort skuffede, men kjærlighedsfulde Blik tilbage paa Josephs, Profetens skjønne Stad. En Gang besad den Skjønhed, Rigdom og Magt, og Retfærdighed herskede der. Femten Tusind Sjæle boede i Staden og Omegn. Den saa ud til at kunne være bleven den prægtigste paa Jorden — et passende Hjem for Guds

Udvalgte. Nu er dens Folkeantal formindsket til kun en Sjettedel af den forrige Befolkning. Dens Navn findes ikke antydet paa almindelige Landkort. Jærnbaner og Telegraf Linier undgaa den, som Menneskene sky en forpestet Stad. De, der kom til Nauvoo, efter at de Hellige bleve plyndrede og uddrevne, befandt sig, uden nogen besynderlig Bekostning enten ved Arbejde eller Formue at være Ejere og Beboere af en Stad med mange Bekvemmeligheder i en ualmindelig frugtbar Egn. Det er ikke for meget at formode, at de ventede, at den skulde blive en indre Hovedstad; men heri ere de blevne slemt skuffede. Dens Fremgang standsede, da de Helliges Fjender dreve dem over Missisippifloden for sidste Gang i Haab om deres Undergang. De nye Indbyggere kunde ikke en Gang bevare Templet som en Seværdighed. Det havde fuldbyrdet dets Bestemmelse; det havde modtaget Besøg af hellige Væsener til Tjeneste for udvalgte Israel, og nu er det aldeles forsvunden af Jorden.

Da vi forlod Staden, vare vore Besøg næsten til Ende. Vi havde blot et Sted til at aflægge et Besøg, før vi skulde begive os paa vor Tilbagerejse. Det Sted var Richmond i Missouri, David Whitmers Hjem og Oliver Cowderys Begravelsessted. Hr. Whitmer var ved udmærket god Helbred og Stemning, naar det tages i Betragtning, at han allerede har levet 10 Aar længere end Mænds almindelige Leveaar. Han fornyer med uformindsket Iver det Vidnesbyrd, der vil gjøre hans Navn udødeligt i vor Kirkes Historie. For omtrent en Trediedel af et Aarhundrede siden, i Februar 1849, besøgte Oliver Cowdery ham for at bevæge ham til at komme tilbage til Kristi Fold, som han (Oliver) havde gjort; men forgjæves. Under dette Besøg døde Oliver den 3die Marts og blev begravet paa den gamle Kirkegaard i Richmond, omtrent en halv engelsk Mil nordenfor Raadhuset. Hans Grav udmærkes ikke ved nogen Mindeskrift hverken paa Træ eller Sten; den er en forsømt Plet, begroet med Ukrud og Tjørn.

Vi forlode Richmond den 22de Maj og ankom til vort Hjem i Zion den 25de.

Deres, med megen Agtelse
F. D. Richards.

General Grant.

Ulysses Simpson Grant blev født i Point Pleasant, Ohio, den 27de April 1822 af Forældre, som ingenlunde vare berømte, og det er klart, at han arvede ikke umiddelbart fra dem de Egenskaber, som senere hen gjorde ham saa navnkundig, om end han maaske har arvet dem fra den skotske Slægtlinie, hvorfra han stammede. Han fik en almindelig Skoleundervisning og udmærkede sig ikke som Dreng i nogen som helst Retning, ej heller da han sendtes til Militærskolen i West Point. Han begyndte sine Studier der, da han var sytten Aar gammel og graduerede i 1843. I de følgende to Aar opholdt han sig paa en militær Post i Missouri, der holdt Vagt imod Indianerne, og derpaa tjente han under General Taylor i den mexikanske Krig i 1846. I denne Krig udmærkede han sig ved sin Tapperhed og steg til Kaptajns Rang.

I Aaret 1852 sendtes han til Oregon med en Del af den regulære Arme. To

Aar senere fratraadte han sin Officerspost og vendte tilbage til Staterne, hvor han giftede sig og nedsatte sig som Landmand i Nærheden af St. Louis. Eftersom han fandt, at denne Beskjæftigelse ikke var meget indbringende, flyttede han i 1859 til Galena, Illinois, og beskjæftigede sig med Læderhandel.

Da Krigen brød ud i 1861, samlede han et Kompagni Frivillige og tilbød Guvernør Yates af Illinois sin Tjeneste til Oprørets Undertrykkelse.

Der var ingen af hans Bekjendte, som den Gang formodede, at han vilde lægge nogen synderlig Dygtighed for Dagen som en militær Anfører, og det er tvivlsomt, om han selv havde nogen saadan Tanke. Han begyndte som Oberst, og under hele Krigen, og naar han erholdt Promotion, lagde man Mærke til hans Beskedenhed; han søgte aldrig at naa Forfremmelse paa sine Brødre-Officerers Bekostning. I Virkeligheden bidrog disse Egenskaber saa vel som hans Snarraadighed og Villighed til selv at bære Ansvaret for sine Handlinger til at fremme ham i Præsident Lincolns Anseelse.

Kort efter sin første Deltagelse i Krigen udnævntes han til Brigade-General over Frivillige og beskikkedes til at tage Kommandoen over Styrken, der laa ved Kairo. Den næstpaafølgende sjette September indtog han Paducah og den 25de Smithland — to vigtige strategiske Punkter — og straks efter standsede han General Jefferson Thompsons Fremskridt ved to haardt kæmpede Slag; i det sidste af disse fik han en Hest skudt under sig. Disse Sejre bidroge til at fremhæve ham, og da han i Februar 1862 ved Hjælp af Kommandør Foote og en Flaade Kanonbaade paatog sig at indtage Fort Henry ved Tennessee Floden og Fort Donelson ved Cumberlandfloden og var heldig i sit Foretagende, var hans Berømmelse grundfæstet.

Det var ved Fort Donelsons Indtagelse, at hans Karakter som en Kriger først lagdes tydeligt for Dagen. Buckner, som kommanderede Oprørsstyrken, foreslog, at man beskikkede Kommissionærer til at bestemme Kapitulationsbetingelserne; men Grant svarede: „Jeg giver ingen andre Betingelser end ubetinget Overgivelse. Jeg foreslaar at rykke lige mod Deres Fæstningsværker." Dette var den første vigtige Sejr for Nordens Vaaben, og straks efter fik han Promotion til General Major over Frivillige.

Slaget ved Pittsburg Landing kom dernæst. General Grant ankom netop i Tide til at bringe Orden igjen blandt de adsplittede og forknytte Unions Tropper og forebygge deres fuldstændige Nederlag ved de Konfødererede under General Albert Sidney Johnston. I denne Træfning blev General Grant let saaret.

Efter Vicksburgs Fald, som især skyldtes General Grant, forfremmedes han til General Major i den regulære Arme. Hans næste Bedrift var Chatanoogas Forsvar, hvilket General Halleck i sin Rapport til Krigsministeriet kalder Historiens mærkeligste Slag.

Kongressen anerkjendte hans Fortjenester; man gav ham og hans Arme et Takkevotum, og en Guldmedaille blev slaaet til hans Ære. General-Løjtnants Rangen blev paany indført, og Præsident Lincoln udnævnte ham til denne Post.

Hvor højt Præsident Lincoln vurderede General Grant, ses af det følgende, som en af hans Sekretærer giver for hans egne Ord: „Grant er den første General, jeg har haft. De ved, hvorledes det har forholdt sig med de øvrige. Saa snart jeg indsatte en Mand som Øverstbefalende over hele Armeen, kom han til mig med Planen til sit Felttog,

saa meget som at sige: „Jeg tror nu ikke, at jeg kan gjøre det; men om De siger det, saa vil jeg prøve det,“ og saaledes lagde Ansvaret for Udfaldet, det være sig Sejr eller Nederlag, paa mig. De vilde alle, at jeg skulde være Generalen; men det gjør General Grant ikke. Han har ikke ladet mig vide sine Planer. Jeg kjender dem ikke, og jeg ønsker heller ikke at vide Noget om dem. Jeg er glad ved at finde en Mand, som kan udrette Noget uden mig.“

Det næste Aars Slag, som havde til Formaal Richmonds Indtagelse, vare de blodigste i hele Krigen. Den 2den April faldt Petersburg, og den 3die rykkede Unions Armeen ind i Richmond, hvorfra de Konfødererede flyede. De forfulgtes, og ved Appomattox indtraf den 9de samme Maaned General Lees berømte Overgivelse, i hvilken de Betingelser, General Grant stillede, vare højmodige.

Oprøret var nu underkuet, Freden gjenoprettet, og General Grant blev Folkets Helt. Hans Navn var i alle Munde. Efter at Præsident Lincoln blev snigmyrdet, og Andrew Johnson blev hans Eftertræder, var han den Eneste, som ved Valgene i 1868 havde nogen Udsigt til at blive valgt. Han modtog 214 Stemmer i Valgkollegiet og Horatio Seymour, Modkandidaten, 80, og i 1872 modtog han 286 Stemmer og Horace Greely kun 42. Saaledes beklædte han i otte Aar Nationens højeste Embede.

I civile Anliggender udmærkede General Grant sig ikke, og kun Lidt kan siges til Gunst for hans Administration. Han var bekjendt for sin Tilbageholdenhed og Taushed, enten det nu var paa Grund af Aandsfattigdom og Mangel paa Dygtighed til at udtrykke sine Ideer eller paa Grund af sin overlegne Visdom, saa tilskreve den mildt dømmende Almenhed den sidste Egenskab Grunden; thi han havde vundet dens Beundring ved sine militære Bedrifter.

Beundringen for General Grant var ikke følt alene i denne Nation. Da han efter sin Fratrædelse fra Præsident-Embedet gjorde en Rejse over hele den civiliserede Verden, modtoges han overalt med de største Æresbevisninger, som var han den største blandt Menneskene — hvilket han visselig ogsaa var som en Kriger, men ikke som en Statsmand.

I 1880 forsøgte man atter at udnævne ham til Præsident-Embedet, men Nationens Uvillie imod at lade Nogen tre Gange beklæde dette Embede var for stærk til, at han kunde modtage Gjenvalg. Skjønt han var Kandidat for Embedet, fik han dog ikke Udnævnelsen.

Hans senere mislykkede Forsøg i finansielle Anliggender og uheldige Forbindelse med et kolossalt Bedrageri er frisk i Læsernes Sind, om end det tildels dækkedes af den Sympati, som almindeligt føltes for hans Lidelser. Kongressen kom ham paa en smuk Maade til Hjælp, i det den satte hans Navn paa Officerslisten med en stor Pension.

Hvad som helst der var svagt eller slet i General Grants Liv og Karakter, burde glemmes og skjules med Kjærlighedens Kaabe; men hans ædle Karaktertræk og Egenskaber burde erindres og efterlignes.

(Des. News.)

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Anthon H. Lund, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.